

Tove Jansson: Mese a láthatatlan lurkóról (részlet)

... Antanténusz, miközben beljebb jött, és kényelembe helyezte magát. A család abbahagyta a gombatisztítást, és magyarázatra várva bámultak rá mind a négyen.

– Ugye tudjátok, ha valaki állandó szorongásban él, az könnyen láthatatlanná válik – mondta Antanténusz, szája tömve egy bimbópóleteget, mely egy formás kis hógolyóra emlékeztetett. – Na szóval. Ezt a kis Nünükét pedig alaposan megszorongatta egy asszonyosság, aki ugyan gondjaiba vette őt, de sajnos egyáltalán nem szerette. Találkoztam azzal a banyával, mondhatom, borzalmas. Nem mogorva, az olyat előbb meg lehet érteni. Ő mindössze hideg, mint egy jégcsap, és ami a legrosszabb: ironikus.

– Mi az az ironikus? – kérdezte Muminbocs.

– Nos, képzeld el, hogy megcsúszol egy gombahéjon, és belebukfencezel a megpucolt gombák közé. Természetesen arra számítasz, hogy a mamád megharagszik. De ő helyett csak annyit mondana fagyosan és megsemmisítően: köszönöm ezt az ízelítőt a balettművészetedből, de hálás lennék, ha nem a gombák között tartanád a premiért.

– Hú, nem valami kellemes! – mondta Muminbocs.

– Nem bizony – helyeselt Antanténusz. – És ez a boszorkány egyfolytában így beszélt. Ironikus volt reggeltől estig. Végül a kislány körvonalai halványodni kezdtek, és lassan láthatatlanná vált. Múlt pénteken már végleg eltűnt. Az asszonyosság pedig rám bízta, mondván, ő igazán nem tudja gondját viselni egy olyan rokonnak, akit nem is lát.

– És mit csináltál azzal a banyával? – kérdezte Varkocs harciasan csillogó szemmel. – Legalább jól hasba vágtd?

– Az ironikus embereket felesleges móresre tanítani – mondta Antanténusz. – Nünükét hazavittem magammal, és most elhoztam hozzátok, hogy varázsoljátok újra láthatóvá.

Senki sem szólalt meg. Csak az eső kopogását lehetett hallani a veranda tetején. Mindenki tűnődve nézett a vendégre.

– És tud ez a kis lurkó beszélni? – kérdezte apa.

– Nem. De az asszonyosság csengőt kötött a nyakába, hogy tudja, mikor merre jár.

Antanténusz felállt, és újra kinyitotta az ajtót.

– Nünüke! – kiáltott bele a sötétségbe. A szelíd és csöndes ősz illata előzőnlött a verandán, a pázsiton pedig szétáradt az ajtónyílásból kiszüremelő fény. Pár pillanat múlva tétován megszólalt odakünn a csengettyű, majd felcsilingelt a lépcsőn, végül elnémult. Pár arasszal a padló fölött egy fekete bársonyszalagon feltűnt az ezüstcsengettyű. A lurkó a jelek szerint apró kis jószág lehetett.

– Jól van – mondta Antanténusz. – Ez itt az új családod. Bolondos egy népség, de azért kedvesek, meglásd!

– Adjatok a gyerkőcnek egy széket! – mondta apa. – Ért valamit a gombákhoz?

– Nem tudok semmit sem Nünükéről, csak idehoztam őt – magyarázta Antanténusz. – Most viszont, ha megbocsátotok, egy kis dolgom van. Majd benézek egyik nap, hogy mi újság. Viszlát!

Miután Antanténusz mögött becsukódott az ajtó, a család csak ült néma csöndben, és figyelte az üres szék fölött csüngő ezüstcsengőt. Kis idő múltán az egyik róka gomba lassan a levegőbe emelkedett. Láthatatlan ujjacskák távolították el róla a tüleveleket és a földet: a gomba hamarosan feldarabolva repült bele a tálba. Most egy csiperke lebegett a levegőben.

– Juj, de izgalmas! – lelkesedett Varkocs. – Próbáljatok valami ennivalót adni neki! Tudni akarom, látszik-e az étel, ahogy a hasába vándorol!

– Van valami ötletetek, hogyan tudnánk újra láthatóvá tenni? – ráncolta homlokát gondterhelten apa. – Nem kéne egy orvossal konzultálni?

– Aligha – mondta anya. – Hátha még egy darabig láthatatlan akar maradni! És Antanténusz is megmondta, hogy félénk a kicsike. Szerintem a legjobb lenne békén hagynunk, míg ki nem találunk valami jobbat.